

Arrest

nr. 178 948 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 december 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. AKHAYAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd voor het eerst in België aangehouden op 20 januari 2004.

Op 22 maart 2008 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Hij mocht beschikken.

Verzoeker diende op 21 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 november 2010 werd verzoeker opnieuw aangehouden op bevel van de onderzoeksrechter op verdenking van inbreuken op de drugswetgeving.

Bij vonnis van 24 januari 2011 heeft de correctionele rechtbank te Gent verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, voor de helft met (5 jaar) uitstel.

Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 21 oktober 2009, werd ongegrond verklaard op 18 maart 2011, met kennisgeving op 22 maart 2011.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 13 april 2011, met kennisgeving op 19 april 2011, een ministerieel besluit tot terugwijzing uitgevaardigd.

Op 22 april 2011 werd verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis (de gemachtigde heeft immers geoordeeld dat het niet opportuun was verzoeker over te brengen naar een gesloten centrum bij het verstrijken van de maximale termijn van verblijf in de gevangenis).

Het verzoek tot invrijheidstelling, dat verzoeker bij de raadkamer te Gent heeft ingediend, werd zonder voorwerp verklaard.

Op 17 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner, in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 januari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), maar de afstand werd hiervan vastgesteld in arrest met nummer 64 433 van 5 juli 2011.

Op 30 juli 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 07 november 2014 zonder voorwerp verklaard, gelet op bovenvermeld ministerieel besluit tot terugwijzing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 25 november 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: L.

voornaam: M.

geboortedatum: 27.01.1974

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 24/01/2011 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor 15 maanden gevangenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 12/06/2013 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit tot terugwijzing genomen op 13/04/2011 en betekend op 19/04/2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 24/01/2011 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor 15 maanden gevangenis. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 12/06/2013 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 23/01/2004. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 26/10/2016 dat hij familie heeft in België, waaronder een Belgische kind en een Belgische vrouw.

Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 24/01/2011 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor 15 maanden gevangenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 12/06/2013 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit tot terugwijzing genomen op 13/04/2011 en betekend op 19/04/2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 23/01/2004. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 23/01/2004. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit tot terugwijzing genomen op 13/04/2011 en betekend op 19/04/2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 23/01/2004. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat in werking zal treden vanaf het moment van de vrijstelling van de betrokkene. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Algerije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.G., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Brugge, en de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum de betrokkene, L., M., op te sluiten Vanaf 04/12/2016

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
V.G., Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 25.11.2016"*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier maakt verzoeker het voorwerp uit van een inreisverbod voor tien jaar, vervat in het ministerieel besluit tot terugwijzing, dat hem op 19 april 2011 ter kennis is gebracht en dat definitief is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het inreisverbod werd opgeheven of geschorst. Het is aan verzoeker bijgevolg verboden om minstens tot 19 april 2021 zich op het Schengengrondgebied te bevinden.

2.2. Hierop gewezen ter terechtzitting verwijst verzoeker naar de afgewezen gezinsaanvraag en naar de argumenten aangehaald in het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker sedert dit inreisverbod geen aanvraag tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod heeft ingediend, zoals bedoeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting, die ter terechtzitting

bevestigt niet te kunnen aantonen dat verzoeker dergelijke vraag heeft gericht aan de verwerende partij. De Raad dient dan ook samen met de verwerende partij vast te stellen dat de ingestelde vordering onontvankelijk is. Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidige vordering. Verweerder mag, ingeval van een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet - enerzijds vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod - *in casu* tot 19 april 2012 - verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (*cf.* artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Verzoeker dient zich derhalve eerst terug naar zijn herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat hem verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven - met name het inreisverbod - te laten opheffen of opschorten.

De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde ministerieel besluit tot terugwijzing een bij de Vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde is, die inhoudt dat verzoeker voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). In tegenstelling tot een terugdrijving en een bevel om het grondgebied te verlaten - die beide maatregelen zijn die ogenblikkelijke gevolgen sorteren - is een ministerieel besluit tot terugwijzing een veiligheidsmaatregel die de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). Het louter gegeven dat de verzoekende partij tijdelijk een bijlage 19ter werd afgeleverd en dat hij in het bezit zou gesteld geweest zijn van een attest van immatriculatie doet hieraan geen afbreuk, en waarbij dient opgemerkt te worden dat aan verzoeker nog een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt na de afwijzing van de aanvraag gezinshereniging.

Het betoog dat hij volhardt in zijn middelen en in het bijzonder in artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Te meer de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt over diens familie- en privéleven, en al evenmin hier gewag maakte in de procedure die geleid heeft tot het arrest van de Raad met nummer 64 433 van 5 juli 2011.

Verzoeker houdt voor een gezinsleven te hebben met diens partner, dezelfde partner als waarvoor hij een gezinsherenigingsaanvraag indiende. De Raad stelt vast dat deze werd afgewezen (zie punt 1) en dat verzoeker zelfs geen vordering tot nietigverklaring indiende. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker sedert 16 oktober 2012 tot heden opnieuw werd opgesloten in de gevangenis, een feitelijk gegeven dat door de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk wordt bevestigd.

Verzoeker wijst erop dat *anno* 2014 een kind van hem en diens partner is geboren. De Raad wijst erop dat alhoewel een familieleven tussen ouders en kinderen wordt vermoed (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94), *in casu* er slechts weinig contacten zijn geweest tussen het kind en verzoeker. Zo blijkt uit de door verzoeker voorgelegde stukken dat verzoeker zijn kind slechts vijf maal in 2016 heeft ontmoet in de gevangenis, wat minder is dan in 2015. Het laatste bezoek dateert van 6 juli 2017. In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om in zulke situatie een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (*‘Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties’*. EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Verzoeker heeft nooit samengewoond met diens kind, geboren na voormeld ministerieel besluit tot terugwijzing en nadat verzoeker opnieuw werd opgesloten. Verzoeker brengt, buiten een bewijs dat het

nog zeer jonge kind hem af en toe heeft bezocht, geen enkel bewijs bij van enige bijdrage van zijnentwege naar diens familie toe. De beweerde dagelijkse telefoontjes zijn niet ondersteund door enig begin van bewijs. Daargelaten de vraag of de banden met de voorgehouden familie hecht genoeg zijn *in casu* om zich op de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen beroepen, brengt verzoeker evenmin concrete elementen aan die er op duiden dat diens partner en het gezamenlijke kind hem niet kunnen opzoeken in het herkomstland, of zelfs aldaar een gezinsleven kunnen opbouwen. Het kind is zeer jong: het is geboren op 4 februari 2014 en het kan zich dus goed aanpassen om desgevallend het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland. Een ontworteling ligt niet voorhanden.

Vorst benadrukt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker het voorwerp was van een ministerieel besluit tot terugwijzing en dat deze voor een termijn van 10 jaar werd afgeleverd, wat erop wijst dat de feiten aan de grondslag van die beslissing zeer ernstig waren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor het kwestieus besluit zich schuldig maakte aan diefstal met geweld. Uit voormeld besluit tot terugwijzing blijkt dat verzoeker zich tussen 1 januari 2008 en 8 november 2010 schuldig maakte aan handel van cocaïne, en hiervoor definitief veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar. Ten overvloede blijkt nog dat verzoeker geen lering trok aan dit zware misdrijf en op 23 januari 2013 opnieuw veroordeeld werd voor meermaals in de periode van 1 oktober 2011 tot en met 29 februari 2012 opnieuw verdovende middelen verkocht en zich in staat van wettelijke herhaling bevond, dit ook met de verzwarende omstandigheid van vereniging. Door de correctionele rechtbank wordt verzoeker op 23 januari 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Verzoeker heeft in het recente verleden, gaand tot begin 2012, meer in de gevangenis doorgebracht dan elders in het Rijk en heeft ernstige feiten gepleegd die een schending van de openbare orde betekenen. Het kind is pas geboren na de uitspraak van de correctionele rechtbank te Gent van 23 januari 2013. De bestraffing werd bevestigd in beroep door het Hof van Beroep te Gent. De bestreden beslissing verwijst naar deze nieuwe feiten gepleegd na het besluit tot terugwijzing. De bestreden beslissing verwijst ook naar de elementen die hij kenbaar maakte met betrekking tot diens partner en kind. De bestreden beslissing stelt terecht dat er opnieuw een risico is op schending van de openbare orde. Dit is redelijk, gelet op de staat van wettelijke herhaling in het verleden. Verzoeker toont overigens niet aan dat het hoger belang van het kind *in casu* vergt dat de bestreden beslissing geen uitvoering zou krijgen. De contacten die verzoeker heeft met het kind zijn zeer beperkt en beide ouders wisten dat mogelijkerwijze zij het kind zullen moeten opvoeden, zo zij gezamenlijk de opvoeding willen waarnemen in Algerije. Ten overvloede komt op deze wijze het kind ook in contact met de cultuur van één der ouders. Verzoeker toont niet aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing het contact met diens kind zou verbreken.

De bestreden beslissing wijst er terecht op dat het voorgehouden gezinsleven pas is ontstaan na dit ministerieel besluit tot terugwijzing, wetend dus dat verzoeker niet in het Rijk kon blijven zodat kan aangenomen kan worden dat het gezin van verzoeker, die hem in de gevangenis opzoekt, wist dat hun gezinsleven niet in België kon plaatsvinden. Verzoeker heeft evenmin een aanvraag tot gezinshereniging ingediend na de geboorte van diens kind.

Het gegeven dat verzoeker al hier zestien jaren zou verblijven doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker kan moeilijk ernstig voorhouden dat hij een diepgaande integratie in België kent, gelet op de gepleegde misdrijven, zijn lang verblijf in de gevangenis en de vraag of hij niet regelmatig is teruggekeerd naar zijn herkomstland nu hij ter gelegenheid van het indienen van een gezinsherenigingaanvraag *anno* 2012 een geldig Algerijns paspoort voorlegde, geldig van 16 maart 2012 tot 15 maart 2013. Waar hij erop wijst dat er antecedenten ontbreken of terugval betreffende zijn strafrechtelijke veroordelingen, merkt de Raad op dat een "*terugval*" moeilijk te verwachten is tijdens een verblijf in de gevangenis. *Prima facie* zijn er geen redenen voorhanden om te oordelen dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM *in casu* de uitvoering van de bestreden beslissing dient te beletten.

De opmerkingen in de nota met opmerkingen betreffende de opgeworpen exceptie zijn correct.

De ingestelde vordering is dan ook onontvankelijk, voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering is dan ook in de aangeduide mate gegrond.

Deze vaststellingen volstaan om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde, en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN